

במדינה

העם

המכוניות צפרו ברחובות תל-אביב

זה לא נראה כמו היומנים הישנים מ-נובמבר 1918, שהראו מאות אלפי אזרחים שיכוריישימחה רוקדים מרוב שימחה ב-חצות לונדון, פאריס וניו-יורק. זה לא היה אפילו כמו אותו יום ב-מאי 1945, שמצא את העולם עייף וחסר-אשליות.

אבל השימחה שהציפה את ישראל בליל שבת, כאשר נכנסה לפתע הפסקת-אש ל-חוקפה, היתה כנה ואמיתית. נהגים צפרו באופן ספונטאני ברחובות תל-אביב, וכל מי ששמע את דבריה של גולדה מאיר ב-רדיו אמר לעצמו:

"זה רגע היסטורי".

האיש שהקך למילואים. להרבה אלפי צעירים היה זה יותר מרגע היסטורי. כי הוא נגע להם אישית. בבוקרו של אותו יום, כשאיש לא חלם עדיין כי האמריקאים והסובייטים יכפו הפסקת-אש במהירות-הבוקר, פירסם אורת ב-שם אוריאל קליינהאוז מחיפה מכתב ב-הארץ.

בהגיבו על מישאל שנערך בקשר לחוכ-נית רוג'רס, העיר: "חסרו לי במישאל דיעותיהם של צעירים החשים את המיל-חמה על כשרם".

והוא הוסיף את פסוק השבוע: "אמר לי פעם חבר, מבורג מנני, בוויכוח על דיעות-תי הונתיות-יחסית: אתה לא אוביקטיבי — אתה הולך למילואים!"

הממשלה

מסע

התירוצים

גולדה מאיר בוודאי לא העלתה בדעתה, שהיא פותחת תיבת פאנדורה, כאשר אמרה בתמימות לעמוס אילון, בראיון ל-הארץ, שעל הפצצת מצריים לעומק הוחלט מבלי שאיש העלה על דעתו שהדבר עלול להביא למעורבות צבאית סובייטית במצריים. סיפורה גולדה: הנימוק הזה כלל לא הושמע בעת הדיון בממשלה.

מאז ניסו שרים שונים לטהר את עצמם מאשמה זו (ראה דו"ח לבחור). השבוע, מעל מסך הטלוויזיה, הגיע גם תורו של משה דיין.

איש לא חזה. מזה כמה חודשים מפיצים חסידי דיין, מפה לאוון, שדיין חזה מראש את המעורבות הסובייטית, ועל כן התנגד להפצצת מצריים לעומק.

משה דיין
לבייש ולהפיל

אולם כאשר נשאל על-ידי המראיין, יורם רוני, מה יש לו להגיד לאותו ראיון של גולדה, לא עלה דיין על טענה זו. בכך אישר את דברי גולדה, ששום שר — וגם לא שר-הביטחון — חזה מראש שההפצצות יכריחו את נשיא מצריים לקרוא לטילים ולטייסים סובייטיים.

טענתו של דיין היתה אחרת: שלא חשוב כלל מה גרם למעורבות הסובייטית. כי זו (המשך בעמוד 14)

• כזכור, הזהיר אורי אבנרי בפני אפר-שרות זאת בכנסת, לפני שהוחלט על הפצצות.

הרירה ושעימה!

פולריס קינג סייז • סיגרית המנטול של דובק